

ஈறுகுகுே சூயுதுபாக...

மார்ச்-08

மகளிர் தினத்தை முன்னிட்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட
இலங்கை பெண் கவிஞர்களின்
கவிதைத் தொகுப்பு-2023.

**കിരകിരണ
ഔധതൃമനക**

மற்றமையின் பிற வெளியீடுகள்

- “யாரோ எமக்கு எதிராக நிற்கிறார்கள்”

கவிதை நூல்

2023 ஆண்டு மார்ச்-21 அன்று கொண்டாடப்பட்ட உலக கவிதைத் தினத்தை முன்னிட்டு வெளியிடப்பட்ட தேசிய மட்டத்திலான கவிஞர்களின் தொகுப்பு-2023

<https://noolaham.net/project/1049/104818/104818.pdf>

(யாரோ எமக்கு எதிராக நிற்கிறார்கள் எனும் கவிதை நூலை வாசிக்க குறித்த link ன் click செய்யவும்)

சீறகுகளே ஆயுதமகி

தொகுப்பாசிரியர்
மேமன்கள்

First Print - 2023

Sirakugale Aayuthamaga

© Memonkavi

ISBN 978-624-99126-3-2

Page Layout by
Pathmaroshini Gnanasekaram

Cover Design by
Memon kavi

Published by
Matamai

23, Reservoir Road, Dematagoda, Colombo - 09

முதற் பதிப்பு: 2023

சிறகுகளே ஆயுதமாக

© மேமன்கவி

ISBN 978-624-99126-3-2

பக்க வடிவமைப்பு
பத்மரோஷினி ஞானசேகரம்

அட்டை வடிவமைப்பு
மேமன்கவி

வெளியீடு

மற்றமை

23, நிசேர்வையர் ரோட், தெமட்டகொடை, கொழும்பு - 09

மலையக மகீகளுக்காக போராடி,
பாடிய
மீனாட்சி அம்மாள், நடேசையர்
அவர்களுக்கு
ஐது சமர்ப்பணம்

சில குறிப்புகள்

மேமன்கவி (தொகுப்பாசிரியர்)

2023 மார்ச் 8 அன்று கொண்டாடப்பட்ட உலகப் பெண்கள் தினத்தை முன்னிட்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஈழத்துப் பெண்கவிஞர்களின் கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்பான சிறகுகளே ஆயுதமாக என்னும் இத்தொகுப்பை மற்றமையின் இரண்டாவது வெளியீடாக வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

பெண்கவிஞர்கள் என்று தனியாக அடையாளப்படுத்துவதில் சிலருக்கு உடன்பாடு இல்லை என்று நாம் அறிவோம். பெண்களுக்கான பிரச்சினைகள் தனியானவை. அவற்றை எடுத்துக் சொல்லும் பிரதிகளில் கையாளப்படும் மொழியும் தனியானது. அதைத்தான் நாம் பெண் மொழி என்கிறோம்.

ஈழத்து பெண்கவிஞர்களின் பிரதிகளில் பெண் மொழியின் தேவை இன்னும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

அம்மொழி பற்றிய பிரக்ஞை சமீப காலமாகப் புதிதாகத் தோன்றும் சில பெண்கவிஞர்களின் பிரதிகளிலும், ஏலவே எழுதிக் கொண்டிருக்கும் சில பெண் படைப்பாளிகளின் பிரதிகளிலும் பரவலாகி கொண்டிருப்பது திருப்தி அளிக்கிறது.

உடலரசியல் முதற்கொண்டு ஆண் மைய மொழி வரையிலான பார்வைகளின் அடிப்படையில் பெண்களின் பிரதிகளைக் கட்டுடைத்து பெண்ணிய விமர்சனம் முன்வைக்கப்படும் பொழுதுதான் பெண் எப்படி மற்றமையாக நோக்கப்படுகிறாள் என்பது தெரியவரும்.

அதன் அடிப்படையில் சிறகுகளே ஆயுதமாகப் போன்ற தொகுப்புகளின் பிரதிகளையும் பெண்ணிய விமர்சனத்துடன் பார்க்கும் பொழுதுதான் ஈழத்து தமிழ் பெண்ணியப் பிரதிகளின் வளர்ச்சியையும் போக்கினையும் விரிவாக அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும்.

உள்ளடக்கம்

1. அனார்	8-9
2. தினுஷா மகாலிங்கம்	10-11
3. சஞ்ஜிகா லோஜன்	12-13
4. சித்தி ரபீக்கா பாயிஸ்	14-15
5. க.ஷியா	16-17
6. பாத்திமா மின்ஹா	18-19
7. அம்பிகை கஜேந்திரன்	20-21
8. கெக்கிராவ ஸுஹைரா	22-23
9. தம்பிலுவில் "ஜெகா"	24-25
10. பாரைஞ்சனி ஜெயபால்	26-27
11. அஸ்மா பேகம்	28-29
12. தாட்சாயணி	30-31
13. மர்னா இல்யாஸ் ஷாப்	32-33
14. தயானி விஜயகுமார்	34-35
15. மிஸ்ரா ஜப்பார்	36-37
16. ஜன்ஸி கபூர்	38-39
17. நக்கீரன் மகன்	40-41
18. சப்னா செய்னுல் ஆப்தீன்	42-43
19. அஸ்ரபா நூர்ஈன்	44-45
20. எஸ்தர் மலையகம்	46-48

گلو

முதலாம் ஓவியத்தில்
தொலைவாக அமைந்த
வாழைத்தோட்டங்கள்
மூங்கில் காடுகள் தென்படும்
மேட்டுநிலம்

இரும்புத் தூண்களில்
நிறுத்தப்பட்ட
சிதைந்த பாலம்
அதன் கீழே
சுசிப்புத் தன்மைகளோடு
நகர்ந்து செல்லும் காலம்
காட்சிகளை ஊடறுத்து
நாடோடிப் பைத்தியமாகச்
செல்லும் ரயில் தண்டவாளம்.

இரண்டாம் ஓவியம்
இளநீல நீர் வர்ணத்தைத்
தீட்டிய ஆகாயத்தின் கீழ்
தூக்குக் கயிறு
அதன் திரட்சியான
சுற்றுக்கள்
முப்பரிமாணம் காட்டும்.

இறுதி முடிச்சு
யாரேனும் தனது கழுத்தை
எந்தக் கணமும் அதனுள்
நுழைத்துக் கொள்ளக்கூடும்.

ஓவிய அறையின் தரையில்
சிந்திய சிவப்பு வர்ணம்
சிதறிய சிறு கண்ணாடிப்
போத்தல்
விஷம்
மஞ்சள் உரோமமும்
கபிலநிற வாலும்
மடிந்துபோன செவிகளும்
கொண்ட

காட்டுப்புனை இறந்து
கிடக்கிறது
அங்கே
மெழுகுதிரி எரிந்து
முடிவதற்கு
இன்னும் சில
நமிடங்கள் இருந்தன.

அனாஜ்

என் புவிய புகழ்ப்படம்

எதேச்சையாக
சிக்கிக்கொண்ட
என் பழைய புகைப்படம்
ஒரு நீண்ட தொடர்பற்ற
என்னை
உட்கார வைத்திருந்தது.

அதிலிருக்கும் மஞ்சள்
சுடிதார் இப்போது இல்லை..
அந்த அடர்ந்த கூந்தல்
இப்போது இல்லை.

இப்போது மூக்கில்
உட்கார்ந்திருக்கும்
ஒற்றை மூக்குத்தி அதில்
இல்லை.

வானத்தை அளக்கும்
கனவுகளை கொட்டிவைத்து
பளபளக்கும் அந்தக்
கண்களில் கூட
மாற்றம் தான்.

நான் நினைக்கிறேன்....
பட்டாம்பூச்சியின்
வண்ணக் கனவுகளோடு
படபடத்துக்
கொண்டிருக்கும்போது
எடுத்த புகைப்படமாக
இருக்கலாம்.

இதோ இந்த பனிபடர்ந்த
காலையில்
கொட்டிக் கிடக்கும்
கொன்றை
பூக்களைப்போல வாழ்வு
அத்தனையிலிருந்தும்
என்னை உதிரத்துவிட்டு
சென்றிருக்கிறது
என்பதை மறுதலிக்க
முடியாதவளாக இருக்கிறேன்.

தீயூஷா மகாலங்கம்

ചിന്തിക്കൂ മേൽ

அம்மாவின் வார்த்தைகளில்
எனக்கான ஓய்வு
வலியுறுத்தப்படுகிறது.
துணைக்காக மெத்தையும்
தலையணையும்
பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

மெல்லிய புன்னகையில்
இமைகளின் வயோதிய
சிமிட்டலில் திரும்புகிறேன்.
அம்மாவின் வார்த்தைகள்
எனக்காக அங்கேயே
நின்று கொண்டிருக்கின்றன.

வண்ணத்துப்பூச்சி ஒன்று
நகர்ந்து பாதி
இருக்கையை தந்தது.
ஆலை பற்றிய இலுப்பைப்
பூக்களின் புரளியைக்
கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

கால்களைப் பிடித்து விட
காற்றிடம் உதவி கேட்டேன்
சம்மதம் சொன்னது.
அழுத்தங்களில்
சுகம் ஊறுகிறது.
பக்கத்தில் இருந்த
வண்ணத்துப்பூச்சியின்
செவியில் தேன் வடிகிறது.
இது அந்த இளந்தாரியின்
வயற் பரணில் இருக்கும்
இசைப் பாணனின்
வேலையாகத்தான்
இருக்க முடியும்.

பாவம் அம்மாவின்
வார்த்தைகளுக்கும்
இந்த காற்றின்
உதவி தேவைப்படலாம்.

சஞ்ஞகா லொஜன்

வலியன் ஆறு

தாகங்கொண்ட மீனாய்
ஆற்றில் குதிக்கும்
போதெல்லாம்
அன்னையின் பாச
மொழிகளை
ஞாபகப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

பசியின் கொடுமைகளுக்குள்
வறுமையின் பதிவுகளைப்
பத்திரப்படுத்திக் கொள்கிறேன்
துயர்கள் என்பதும்
கனவுகள் என்பதும்
மாறும் நீரலைகளுக்குள்
குமிழிகளாய் மிதக்கும்போது
பாசத்தின் துளிகளால் நீந்தக்
கற்றுக் கொள்கிறேன்.
அடர்வனமாய்

கறுத்திருக்கும் மாயக்
காட்சிகள் ஆற்றுக்குள்
அவ்வப்போது
திகிலூட்டுகின்றன.
உம்மாவின் தளிர
நம்பிக்கைகள் மீளவும்
என்னைப்
புதுப்பித்துக் கொள்கின்றன.

எப்போதும் போலான எனது
நம்பிக்கைகளைத்
தூக்கி விடும்
கைகளால் ஆற்றின்
பயம் அற்றுப் போயிற்று.
நெடுகிலும் வலியின்
கனதிகள் மீள் ஆறொன்றைப்
பெருக்கலுமாயிற்று.

சிந்தி ருபீக்கா பாய்ஸ்

சின்மாதீன் முக்தல்

திமிறி எழும் நினைவுகளை
 நகப் பொட்டாய்
 வெட்டி வீசத்தான்
 எத்தனிக்கிராய்.
 வெறுமையான
 அறையொன்றில்
 அப்பிக் கொண்ட
 ஒற்றை ஆன்மாவைத் தவிர
 எல்லாம் வெற்றிடம்.

களிறுண்ட கோதுகள் போல்
 நொறுக்கி வீசுகிறேன்.
 பல்லிகள் முளைத்த
 சுவர்களில் பாடு கீதம்
 வரையப்பட்டிருந்தது.
 எச்சங்களால் குற்று
 வைத்திருக்க வேண்டும்.

மீட்டிப் போகையில்
 ஓசைகள் பிளக்கிறது
 ஈர்க்கால் கிண்டப்படும்
 நகப் பிளவுகளில் பீறிடும்
 ஆன்மா விழுகிறது.

அவைகளுக்கு
 காக்கையின் அலகு
 விரதம் துடைத்து
 மாமிச மலம் பீச்சுகிறது.
 கீதம் இறந்த பொழுதொன்று
 அது
 துருப்பிடித்த வயலின்
 அறுவதாய் நினைக்கிறேன்!

க.ஷ்யா

ဝေလံင်လံင်ကု ဖုဗျာဝလံ

சாலையில் மிதிபடும்
சருகுகளுக்கு
நொருங்கும் சப்தத்தைப்
பரிசளிக்கிறது
கூரிய வெய்யில்.

விடியல் வரை
காத்திருக்கும் மறுபுலர்வின்
முறுகலும் வெளிர்நிறமும்
வாட்டத்தில்
மோட்சம் அடைகின்றன.

நிராகரிப்பும் அண்மிப்பும்
இயைபுறும் உட்கை,
ஆற்றாமையின்
பருப்பொழுதுகளை
அடைகாக்கின்றன.

இயல்பிருத்தலின் ஒவ்வாமை
கார்காலமாய்த் திரிந்த
கோடையில் உதிரும்
பருவ ஒலி,
மெத்தென்ற
பெருமௌனத்தின்
கூரிய செவிகளுக்குள் வீழாது
அதிர்ந்திசைக்கும்.

உலர் மதர்ப்பின் நிலம்
உவர் கடலென நிறைந்து
நிறைந்து திமில்கின்ற
தத்தளிப்புக்குள்
தாழ்திறக்கின்றன என்
அட்டிகை முத்துக்கள்.

புத்திம ழன்ஹா

கவிஞன் எனும் ஞானி

IXYGON'
09

கவிஞன்
காண்பதெல்லாம் கனவு
என்பான்
கனவை நிஜமென்பான்.

காற்றைக்கண்டதாக
வானத்தில் தான் வசித்ததாக
நீர் சுட்டதாக
தீ குளிர்ந்ததாக
நிலத்தில் பறந்ததாக
விபரித்துப்போவான்.

ஞானியாய் சிந்தித்து
குழந்தையாய் வாழ்வான்...
புத்தகத்துள் பூமி
அடக்கம் என்பான்
இன்னொருநாள்
பூமியே
ஓர் புத்தகம்தானே என்பான்.

மழை, பட்டாம்பூச்சி
தென்றல், பிரபஞ்சம், காதல்,
கண்ணீர் இச்சொற்களுக்கு
ஏகஉரிமை கோருவான்..

வாழ்வு கொண்டாடப்படுதல்
உலகு அழகாதல்
இயற்கை செழிப்பாதல்

யாவும் இவனாலேயே
நிகழ்கிறது.

கானல் நீரில் கப்பல்விட்டு
கற்பனைக்குளத்தில்
தாமரைபறிப்பான்...
வானவில்லில்
சொல்லம்பு வைத்து
வானம்வரை
கவிதை எய்துவான்.

அவன்
தன்னைக் கமரா செய்வான்..
தன்னையே அதில்
படமாக்குவான்..

அவனைப்புரிவதை விடவும்
அவனின்
கவிதையைப்புரிவது சுலபம்.
ஆயினும் அவன்
வாழும்போது வையப்பட்டு
வாழ்ந்த பின்னே
தேடப்படுவான்!

ஜம்ப்ரை கஜேந்த்ரன்

பருகை
எடுத்துப் போன
யகம்

என் தெருவழி நடந்து
சில மனிதர்கள் வருகிறார்கள்.
வந்தவர்கள் என் முகத்தை
எல்லோரும் பார்க்குமாறு
பரத்தி வைக்கிறார்கள்.

விளக்காய் மாறி ஒளியூட்டும்
கண்களுக்குள்
காலாகாலமாய்
மறைத்து வைத்த
வலியொன்று
இருக்கிறதென்று
எவரும் சொல்லிப்போயினர்.

வார்த்தைகள் வெறும்
வேதனைகளின்
அணிவகுப்பு.
எவர் கைகளுமில்லை
எனக்கு.
கடந்த காலம்
கண்ணிமைகளில் படியவிட்ட
துாசுதுகள்களை
கண்ணீரே துடைத்துக்
கழுவி வைக்கிறது.

திரென்று எங்கிருந்தோ
பறந்து வந்த பட்சியொன்று
என் முகத்தை
எடுத்துப்போயிற்று
வனம் நோக்கி.
தான் வாழும் அடர்வனத்தின்
குளிர்மையைக்
கிடத்திற்று அது என் மீது.
பரோபகாரப் பட்சிகள்
மனிதர்கள் போலில்லை.

பறவைகள்
சுலிப்பூட்டும் காதலைக்
கண்களில் சுமப்பதில்லை.
இரவின் கிண்ணம்
பறவை ஊற்றி வைத்த
காதலால் மின்னிற்று.
கண்களில் இனி
துழாவக்கூடும்
பறவைக்கும்
எனக்குமான பொழுதுகள்.

செக்கீயாவ ஸுலைஹா

முனி

உனது

நிர்வாணத் தோற்றங்களைப்
புரிந்து கொள்ள

நீண்ட காலம்
செல்லவில்லை.

சிலுவை தாங்கிய
இரும்புச் சங்கிலியை
கழுத்தில் இறுக்கக்கட்டி

அசிற்றில் குழைத்த பொட்டை
நெற்றியில் வைத்து
முட்களைக் கூந்தலில் சூடி
திருமணச்சிறையுள்
அடைத்துவிட்டாய்.

வாசனை மலர்களைத் தூவி
உனக்காகக் காத்திருந்த
இரவுகளில்

கண்ணீர்க் கற்களை வீசி
கற்பனைக் கூட்டைக்
கலைத்தாய்.

பூமித்தாய் மடியின் சுகம்தேடி
அயர்ந்து தூங்கும் வேளை
உணர்வுகள் மரணித்த
பிணமாக
எனை எண்ணினாய்.

போத்தல்களை விழுங்கிய
பூரிப்பால் என்மீது ஆடிய
வெறி ஆட்டங்கள்
நீ மட்டும் சுகம் காண
நான் சமை தாங்க
இனியும் முடியாது.

தம்பியவியல் “ஜெகா”

**தூக்கணாங்குருவிக்கடும்
வரடலைனும்**

ஓர் அதிகாலைப்போதின்
 ரம்ய மூச்சு !
 காலைக்கதிரவன்
 பொன்னாய்
 உலகமதை உருக்க,
 பார்த்தவிடமெல்லாம்
 தகதகப்பு !
 புட்களின் சந்தோஷ
 கூக்குரல்
 விடியலை நோக்கி
 வரவேற்புக்கீதம் பாட,
 அதோ,
 அந்த மரக்கிளையில்
 அழகாய்...சின்னதாய் ஒரு
 தூக்கணாங்குருவிக் கூடு!
 இரை தேடித்தரும் தாயும்
 இரத்தமாய் சிவந்த

வாய்திறந்து
 இரை வாங்கும்
 குருவிக்குஞ்சும்!!
 வாழ்வில்
 தாத்தரயம் கண்டு
 உருகிப்போனதென் மனசு!
 அழகில் வயித்து,
 ரசனையில் ஊறி,
 கற்பனையில் மிதந்து,
 எங்கோ சஞ்சரித்து
 பாடசாலை
 சென்றடைந்தபோது
 எனை
 ஆழ்ந்த மௌனமாய்
 வரவேற்றது,
 ரெட்லைன்

பாலுஞ்சனி ரெய்பால்

புகைப்படத்திலிருந்து
வெளியேறியவள்

உடைந்த சுவரின்
புகைப்படமொன்றிலிருந்து
வெளியே வருகிறேன்.

கழுத்தை நோவித்த
ஆபரணங்களை
உதறும் போது
முன்வரிசை
இருக்கையாளர்கள்
தும்புகின்றனர்.

இந்த முறை லிகிதர்
தும்மியதை

உயர் அதிகாரி மறைக்க
வேண்டியதாகிப் போயிற்று.

மோனாலிசா அஞ்சும் படியாக
களுக் என்று சிரித்தவாறு
சத்தமாக நடக்கிறேன்.

போர்வை போன்ற
முக்காட்டையும்
பின்னி முடிந்த கூந்தலையும்

கலைத்துப்போட்டு
ஒருத்தி எண்ணிக்
கொண்டிருக்கிறாள்.

அதில் குறைந்ததை
அவள் யாரிடமும்
கேட்கமுடியாது.

ஒரு வேளை
அவளின் காதலனின்
முத்தத்தில்
இவை பின்னால்
சென்றிருக்கலாம்.

நீங்கள் தேடுவது
கிடைக்காவிட்டால்
இதையே
நினைத்துக்கொள் ளுங்கள்.

நானும் மீண்டும்
அந்த புகைப்படத்தில்
வசிப்பதாக இல்லை.

ஜஸ்மா பேசும்

വറുത്തു

பரிசாரகர் தட்டிலிருந்த
கண்ணாடித் தம்ளர்களில்
செம்மஞ்சள் நிறத்தில்
தளும்பிக் கொண்டிருக்கிறது
பானம்.
தளும்புந்தோறும்,
அதன் சுவை சற்றே
அசைகிறது.
குருவி கோதிய
மாங்கனியின் சுவை,
ஒரு மிடறில் சுவறுகிறது
தீயில் வாட்டிய பனம்பழச்
செம்மையின்
குறுகுறுத்த வாசனை.

இன்னோர் மிடறில் மூக்கைச்
சுரண்டுகிறது.
இந்த நிறம், எந்தக் கனிரசம்
எனத்
தெரியாதிருந்தாலும்,
யாருடைய மேசைக்கோ
பரிசாரகர் நகர்ந்தாலும்,
அந்தக் கண்ணாடித்
தம்ளர்களில்
அசையும் பானத்திலிருந்து
கசிந்து கொண்டிருக்கிறது,
ஒவ்வோர் மேசைக்கும்
ஒவ்வோர் வாசனை.

தாட்சாயணி

പ്രിയ ശോഭി
കണ്ണുകൾ വേണമേ...!

யாருக்கோ வரையப்பட்ட
ஓவியத்தில்
உன்னைப்
பொருத்திப் பார்த்து
பொருந்திப்
போகவில்லையென்று
நீ புழுங்கிச் சாவது
ஏன் பெண்ணே... !

விளம்பரக் குருவிகள்
அடிக்கடி வந்து
உன் புத்தியைக்
கொத்திப்போட்டு
மிதிக்கின்றனவா ...?

யார் யாரிடமிருந்தோ
கைதட்டல் வாங்குவதற்காக
உனக்கு நீயேன்
சாயம் பூசிக்கொள்கிறாய் ?

அணில் கொறித்துப்போடும்
மாம்பழத்தைப்போல்
அழகு சாதனப் பொருட்களால்
உன் உடல்
பழுதாகிப் போவதை
நீ எப்போது
உணரப் போகிறாய் ?

கருப்போ வெள்ளையோ
குட்டையோ நெட்டையோ
குண்டோ ஒல்லியோ
உனக்கான அடையாளமல்ல..!

உனக்குள் இருக்கும்
உள்ளம்
உனக்குள் சுரக்கும்
கனவுகள்
இவைகளையெல்லாம்
கண்டுகொள்ளாத கண்களை
பிடுங்கி எறி ...!

புதிய சோடிக் கண்களோடு
புதிதாக
உன்னைக் காண்பதற்கு
உலகம் ஒருநாள்
திரும்பி வரும் ...!
அதுவரை
உன் சுயத்தை
இழந்து விடாதே
பெண்ணே ...!

மீனா இல்யாஸ் ஷாஹீ

மனிதரிடம்

குழுந்தையை
சுமந்தவண்ணம்
சிகிச்சைக்காக
வந்தோர்களிடையே
வெறுமையை வயிற்றில்
சுமந்தவளாய் நான் மட்டும்.

தாய்மைக்கான மனு எழுதி
விஞ்ஞானத்திடமும்
மெய்ஞானத்திடமும்
மாறி மாறி போராடுகிறேன்
நிராகரிக்கப்பட்ட
மனுக்களாகினவே.

உடைந்தொழுகும்
உதிரப்போக்கில்
கரைந்தோடும்
வலியின் தடங்கள்
மெளனித்து அழுகிறது.

எத்தனையோ விதைகள்
விதைக்கப்பட்டும்
முளைகட்ட முனையாத
பிடிவாதத் தளிர்கள்.
தரிசு நிலமாய் வாடிக்கிடக்கும்
எனக்குள் வசந்தத்தின்
வாடை
எட்டியும் பார்க்காதா?

மாதாமாதம் மலர்ந்தும்
காய்க்காமல் கருகும்
என் நிகழ்காலம்
இன்னும் நீளுமா?

மாங்கல நிகழ்வுகளில்
அமங்கலமாய்
ஒதுங்கியே நிற்கும்
துர் அவலநிலை
இன்னும் தொடருமா?

சுடராமல் உருகி உருகி
கரைகிறேன்.
ஒளியேற்றும் தீபமாய்
எப்போது மாறிடுவேன்?

உயிரின் வேர் நனையும்
வண்ணம் அழுகிறேன்
எனக்குள் உயிரும்
மெய்யுமாய் இணைந்து
சீக்கிரம் பிறந்திடு
என் பிரபஞ்சமே

தயானி விஜயகுமார்

எச்சரித்துக்
கொண்டிருக்கும்
குரல்

மர்மக் கடலை சலிப்பின்றி
 எப்போதும் பார்த்துக்
 கொண்டே இருப்பேன்.
 அலைகள் அசங்காத
 வசந்தம் மயங்கிய அந்திப்
 பொழுதுகளும் அரவமற்ற
 இரவுகளும் மந்திரத்
 தருணம் வாய்க்கும் சில
 உறுமல்களும்
 ஏங்கி கிளம்பிக்
 கொண்டே இருக்கும்.
 புலப்படாத வெறித்த நுரைகள்
 அடிக்கடி மேலோங்கும்.
 தனித்த ஓர்

ஆன்மா திடுக்கிடும்
 தரிசனம் கேட்கிறது.
 பள்ளத்தாக்குகளில் இருண்டு
 கிடக்கும் அடர் வனங்கள்
 சோகாங்களைப் புறம்
 தள்ளும் ஒரு குழந்தையின்
 அநித்தியத்தின் முன்
 மண்டியிட்டுக் கொள்கிறது.
 இருண்ட தெருக்களை
 எல்லாம் சிலாகித்துக்
 கொள்கிறேன். எப்போதும்
 எனக்குள் இருக்கும் ஒரு
 குரல் என்னை எச்சரித்துக்
 கொண்டே இருக்கும்.

மீஸ்யா ஜப்பார்

வெட்டினாலும்
வீழாதிடு

வெட்டினாலும் வீழாதே
 வென்றெழுவே வேளூன்று
 எட்டுத்திக்கும் வழியிருக்கு
 எதிர்நீச்சல் உனக்கழகு
 விழுந்தேதான் சிதைந்தாலும்
 விருப்போடு எழுந்தோடு
 வாழும்வரை போராடு
 வாழட்டும் கனவுகளே

சூதும் அண்டிடும்
 சூரியனாய் துரத்திடு
 தீதும் கொளுத்திடும்
 தீயாய் ஒளிர்ந்திடு
 தீராய் பகையை
 தீயாய்க் கருக்கிடு
 தீரும் குறைகளே
 செயலாய் வாழ்ந்திடு

தடைகள் அறுத்தெறி
 தன்னம்பிக்கையே வலிதாம்

உடைந்த நீரோட்டமே
 உயிர்ப்பாகும் அலையாம்
 படைகள் சூழ்கையிலே
 பகுத்தறிவே அரணாம்
 துடைத்தெறி விழிநீரை
 துயரங்களே துயிலாம்

தோண்டியெடு
 சோம்பலைத்தான்
 தோல்வியது துளைக்காதே
 வண்டியோடும் சக்கரமாய்
 வாழ்வைத்தான் தேடியோடு
 வாழ்ந்திடத்தான்
 பிறப்பெடுத்தோம் தாழ்வேது
 தரணியிலே
 புகழ்ந்திட்டும் மாந்தர்தான்
 புன்னகையோ
 உன்னோடு

ஜன்ஸ் க்யூர்

ஸென்சுரலை

விண்திறனையும்
மண்திறனையும்
விஞ்சியது இந்தப் பெண்
திறனென்று மனதறிந்தும்
இங்கே பலர்
வாய்திறப்பதில்லை.

கண்டதற்கெல்லாம்
கன்னங்களை
ஈரமாக்குவாளென்று
காலமெல்லாம்
சொல்லப்படுகிறது.

கருவறையில் எமைத்தாங்கி
முதன்முதலாய்
எம் கண்ணீரைத்
துடைத்தவளின் திறன்
மறக்கப்படுகிறது.

நம்பிக்கையையும்
பாதுகாப்பையும் தந்தவளிடம்
அவற்றைப் பறித்துவிட்டு,
அவள் பலமற்றவள்
எனச் சொல்லப்படுகிறது.

ஆக்கவும் அழிக்கவும்
தெரிந்தவளை

அடக்கமுனைவதும்
அதிகாரம் செய்வதும்
நாளாந்தம் நடக்கிறது.

தங்களின் கால்களின் கீழே
அவள் என்கிறார்கள்
அவள் காலிடுக்கு
வழியே வந்தவர்கள்.

இவர்கள் யாரவளைப்
புறக்கணிக்க
அவள் கண்ப்புகளுக்கு
அப்பாற்பட்ட திறன்

கொண்டவளென
அவளுக்குத்
தெரிந்தால் போதும்
இனி பெண்பறவைகளின்
சிறகுகளை

உடைப்பது கடினம்
அவள் தனது
சிறகுகளை உரமாக்கத்
தொடங்கிவிட்டாள்
அது போதுமே.

சுகீன் மகம்

நூல்
பாண்டி

தத்தித்தாவி தள்ளாடி
 நடைபயின்ற மழலை
 நடைபெறும் நடை வண்டி.
 நந்தவனத்தேர் அவள்
 புன்னகை பூ பூக்க
 தாயவள் தானிசைக்க
 தள்ளாடி அசைந்து வரும்
 பொற்சித்திரம் அவள்.

ஊரார் கண்படுமென
 திருஷ்டி பொட்டை சுமந்து
 மென்னடை பயிலும்
 அன்னம் அவள்.

கண்சிமிட்டும் விண்மீனாய்
 கண்கவரும் சூரியனாய்
 கனிந்திடும் நிலவாய்
 நகர்ந்து வரும்
 வானவில் அவள்.

அவளைப் பொறுத்தவரை
 நடைவண்டி அல்ல அது
 தேவதைகளை
 சுமந்து வரும்
 நவலோக ரதம்.

சப்னா ரெய்னாஸ் ஓப்தீன்

தரை

நேத்திராங்கள் மாத்திரம்
தெரியுமொரு பதின்ம வயது
அவள் மேனி தொட்ட
இளம் தென்றல்
மென்மையாய் முத்தமிட்டபடி
கடக்கையில்
யாரும் அறியவில்லை.

நிலவாய், மலராய் பொழியும்
அழகான தன் மகளை
முற்றிலுமாய் திரையிடப்பட்ட
அவ்வுடலின் வனப்பை
வீதியின் பார்வைகளிலிருந்து
காக்க நினைக்கும்
பெற்றவர் அறியவில்லை
குற்றம் புரிவது கண்களென.

நாளூக்கொரு சேதியினை
நான் அறிந்தேன்.

திரை மறைத்த உடலின்
உள் துடிக்கும் சிறு துண்டு

இதயத்தின் ஓசையை
நாடி நரம்புகளில் ஓடித்திரியும்
குருதியில் அதன்
பதின்ம வயது
உணர்வின் ஆக்கிரமிப்பை
ஊசாட்டங்களின் தவிப்பை
திரையிட முடியாதிருக்கும்
அவளை

ஒரு உலகம்
அறிந்திருக்கிறது.

விசுவாசத் துரோகத்தையும்
அதன் துயரையும்
உள்ளிழுத்து
புதைத்தபடி
சிரித்துக்கொள்கிறது.
பெற்றோர் மனது.
பிள்ளைகள் விரும்பிய
வாழ்வை
வாழட்டும் என்று
ஆசீர்வதித்து.

அஸ்ஸா ஹுல்லேன்

சாஸ்திரி
பெருநாயகி

என் கால்களில்
பெருநோவு உண்டு.
தோட்டத்தில் போய்வர
வாகனம் இல்லை
இருந்திருந்து வரும்
அரசு பஸ்வண்டிகளுக்கு
கால் கடுக்க காத்திருந்து
இறுகிப்போனது
கால்கள் பலகாலம்

நடக்கத்தொடங்கினேன்
பல மைல்கள்
பல வருடங்கள்
பலநூறு வளைவுகள்
காடு மலை வரக்கட்டு
தேயிலைப்பெரும்
மலைகளில்

காலணியில்லாத
என் கால்களில் பல
அடையாளங்கள்
அதற்கு சாட்சி
வெடித்தும் ஆறியும் ஆறாத
அட்டைக்கடித்த புண்கள்
காட்டில் விறகு சேகரித்த
மழைநாளில் கால்களை
பதம்பார்த்த

காட்டு முட்கள்
விரும்பி ஏறும் துருப்பிடித்த
ஆணிகள்.
எல்லா வலிகளோடும்
தழும்புகளோடும்
கால்களின் பெருநோவு
என்னிடம் உண்டு.
இந்த நோவை வென்றிட
ஒரு சோடி செருப்பு வாங்க
கடைக்குச் சென்றேன்.
செருப்பின் விலை
காலின்தோவை விட சற்று
அதிகமாகக் கேட்டது.

பாதங்கள் வெடித்து நிறமற்று
பெரும் தழும்புகளோடு
என்னைத்தாங்கி நிற்கிறது.
என் பாதங்களின்
வெடிப்புகள் மலையகத்தின்
முகத்தில் வரையப்பட்ட
வரலாற்றுக் கோடுகள்.
அவ்வப்போது
பாதவெடிப்பிலிருந்து
கசியும் இரத்தம் எம்
தேயிலையின் சாயத்தை
நினைவுபடுத்துகிறது.

என் கால்களுக்கு
இன்னும் காலணிகள்
பொருந்தவில்லை.

அதனால் என்ன என்
கால்களில்
நிரந்தமாக இருக்கிறது
பெருநோவு மட்டும்.

என் கால்களில்
பெரு நோவு உண்டு.

எஸ்தர் மலையகம்

சிறுகுறியே சூயுதபாக...

அனார்

தினுஷா மகாலங்கம்

சஞ்சீகா லோஜன்

சீத்தி ரபீக்கா பாயிஸ்

க.ஷியா

அஸ்ரபா நூர்உன்

மின்ஷா

அம்பிகை கஜேந்திரன்

கெக்கிராவ ஸுலைஷா

பாலரஞ்சனி ஜெயபால்

அஸ்மா பேகம்

தாட்சாயணி

மர்னா இல்யாஸ் ஷாபி

தயானி விஜயகுமார்

தம்பிலுவில் ஜெகா

ஜென்சி கபூர்

மிஸ்ரா ஜப்பார்

எஸ்தர் மலையகம்

சப்னா ஜெய்னூலாதீன்

நக்கீரன் மகள்

ISBN 978-624-99126-3-2

9 780201 379624

